

Vanua2

„Děláme hudbu, která v Čechách není obvyklá“

Cesta k přijetí skupiny Vanua2 by měla být zcela tradiční. Poslech její hudby. Jakmile se k němu hudební fanoušek dostane, otevírá se velká šance, že si tvorbu formace, jejímž domovem je Nymburk, oblíbí. V letošním roce k tomu má hned celé debutové album *Two of Us*. Pop, který má trochu zvláštní náboj, je dílem skvělých hudebníků. Zpěvákem kapely je Yannick Tevi, muž, který k nám přišel z tichomořského ostrova Vanuatu a s nímž byl veden rozhovor.

TEXT: JAROSLAV ŠPULÁK (Právo), FOTO: ARCHIV KAPELY

Yannicku, v názvu vaší kapely jste si pohráli s pojmenováním ostrova, ze kterého pocházíte. Jak se ten název rodil?

Poté, co jsme sestavili kapelu, jsme potřebovali nějaký dobrý název. Jak to obvyčejně bývá, padala spousta nápadů. Nakonec jsme se ale usnesli na té drobné slovní hříčce Vanua2. Tento název má totiž na rozdíl od jiných i tu výhodu, že je unikátní. Když si ho zadáte do internetového vyhledávání, najde vám to jako první právě naši kapelu.

Navíc má dva významy. Zaprvé je to odkaz na mou domovinu a zadruhé se dá Vanua v mé řeči volně přeložit jako země, což by potom znamenalo kapelu složenou z muzikantů ze dvou zemí.

Kde přesně leží ostrov Vanuatu?

Má země leží v Oceánii, poblíž například Nové Kaledonie a Fidži. V podstatě

přímo na druhé straně světa. Té oblasti se tady také říká Tichomoří.

Jak jste se u nás, tedy na druhé straně světa, ocitl?

Tahle otázka patří mezi ty nejtradičnější, které v rozhovorech do médií, ale i v rozhovorech soukromých dostávám. Důvodem pro můj příjezd do České republiky, konkrétně do Nymburka, byla žena. Češka. Potkali jsme se na Novém Zélandu a po nějaké době jsme se rozhodli přestěhovat do jejího rodného města.

V Nymburce jsem potom zůstal i po rozchodu s ní, tedy s tou ženou, která mě do České republiky přivedla. Nymburk mám rád, přirostl mi k srdci. Nakonec jsem v něm založil rodinu.

Existuje na Vanuatu nějaká hudební scéna?

Ano, existuje. Ale s ohledem na to, že Vanuatu je poměrně malá země, je, řekl bych, omezenější. Na Vanuatu se například konají pouze čtyři větší hudební festivaly ročně. Muzikantů a kapel je tam přitom spousta. Jsou však součástí větší hudební scény v rámci celé Oceánie.

Pocházím ostatně z hudební rodiny. Můj otec je tam vážený hudební skladatel, další příslušníci mé rodiny se rovněž pohybují na hudební scéně. V rádiu se hraje převážně reggae, i moji příbuzní se mu hodně věnují. Já ale poslouchal popové písničky, chtěl jsem se vyprofilovat jinak.

Dosáhl jste na tamní scéně nějakých úspěchů?

Je to vlastně už více než deset let, co žiji v Čechách. Na Vanuatu jsem žil v období svých hudebních začátků. Účinkoval

jsem v několika kapelách, vydali jsme cédéčko, měli jsme singl v rádiu, ale to bylo všechno.

Jaká hudba je na Vanuatu nejpopulárnější?

Hudba obecně patří k naší kultuře. Máme vlastní lokální tvorbu, které říkáme string band. Velmi populární je samozřejmě reggae, což jsem už zmínil. To jsou v podstatě dva hlavní hudební styly, které na tamních ostrovech uslyšíte.

Stylem reggae je ovlivněna tvorba téměř všech tamních interpretů. I to je v podstatě důvod, proč se ve své tvorbě orientuji trochu jiným směrem. Chtěl bych ukázat, že na světě neexistuje pouze reggae.

Slyšel jsem, že vaše rodina byla spojena s politickými změnami na ostrově.

Ano, to je pravda. Můj strýc, bratr mého otce, se významně zapojil do boje

o nezávislost naší země. A i díky němu a dalším mým příbuzným se naše země stala roku 1980 nezávislou. Jsem na to velmi hrdý. Do té doby bylo Vanuatu pod nadvládou Anglie a Francie.

Zajímá vás dění na ostrově i dnes?

Samozřejmě. Vyjadřuji se k němu i skrz svou tvorbu. Například song *Think Different*, což je duet s Tonyou Graves, má být poselstvím pro mou zemi, respektive pro lidi, kteří si tam volí své nové vládní zástupce. Není nijak politicky vyhraněný, spíše nabádá k zodpovědnosti a uvážlivosti.

Vydali jsme ho před klíčovými volbami a je nazpíván v mém jazyce, který se jmenuje bislama. Bislama je vedle angličtiny a francouzštiny úředním jazykem na Vanuatu. Kromě těchto tří se ale na ostrovech mluví více než stovkou kmenových jazyků.

Vracíte se domů?

Pocházím ostatně z hudební rodiny. Můj otec je tam vážený hudební skladatel, další příslušníci mé rodiny se rovněž pohybují na hudební scéně.

Bohužel jsem tam zatím nebyl ani jednou. Je to pro mě velmi ekonomicky i logisticky náročné. Nicméně měl jsem už v plánu tam letět, ale bohužel mi to překazil covid. Aktuálně však cestu opět plánuji.

Vyrazil byste rád do svého domova se svou kapelou na koncert?

Foto: Ivan Bllemy Krejza

Jedním z hlavních důvodů, proč hudbu dělám, je šířit mezi lidi určité poselství. Tím hlavním je pro mě láska, mír, naděje a humanita.

Rád bych tam jel a přesvědčil tamní muzikanty i fanoušky, že se dá dělat i jiná hudba než reggae. Z organizačního a finančního hlediska je to ale prakticky nereálné. Z pohledu z České republiky je Vanuatu nejvzdálenější konec světa. Přepřavit tam celou skupinu včetně aparatury a nástrojů by bylo strašně nákladné. Jedna letenka na Vanuatu stojí více

než čtyřicet tisíc, a nás by muselo jet nejméně šest. Třeba se nám ale podaří tam prorazit, a promotéři si nás pozvou sami.

Jak jste se vlastně setkal s ostatními členy skupiny Vanua2?

Hned po svém příjezdu do České republiky jsem se seznámil s klávesistou Vítkem Benešem, který byl původním členem kapely Vanua2. S ním jsem založil svůj první projekt. S Vojtou Říhou jsme se jako Nymburáci a muzikanti znali také déle, ale spolupracovat jsme začali až po konci skupiny Blue Effect, ve které hrál. Vojta pak do naší nově vznikající kapely přizval bubeníka Vaška Zimu, také bývalého člena Blue Effectu, a tím bylo jádro naší kapely kompletní.

Souzněli jste hudebně od začátku?

Myslím si, že ano. Všechny nás totiž spojuje láska k dobré muzice a tu jsme chtěli společně vytvářet. Podle mého

názoru se nám daří dělat hudbu, která není v Čechách obvyklá. Snad se dá říci, že je díky tomu pro posluchače rozpoznatelná. Říkáme jí sice pop, ale má v sobě mnoho žánrových přesahů.

Při procesu vzniku písniček stojí ve vaší kapele vedle sebe zástupci dvou kultur. Vnímáte to?

Řekl bych, že je to patrné. Ale i přesto, že pocházíme z odlišných kultur a každý máme trochu jiný hudební vkus, dokážeme si dobře naslouchat a propojovat vše dohromady. Právě to dělá naši muziku jedinečnou.

Stává se nám, že k jedné písni natočíme třeba čtyři dema, a pořád nemáme tu správnou verzi. Píseň musí mít vždy ten správný vibe a náladu. To je asi také ten důvod, proč nám všechno poměrně dlouho trvá.

Letos jste vydali své první album Two of Us. Hudba na něm je odlišná od toho, co jste dělali v prvních letech vaší existence. Jaký je vlastně váš hudební vývoj?

Neřekl bych, že je naše nová hudba až tak odlišná od naší předchozí tvorby. Myslím, že jsme spíš našli směr, kterým se chceme ubírat, a toho jsme se

Foto: Ivan Bllemy Krejza

při tvorbě alba drželi. Je to takové více ucelené, kompaktní.

V předchozí tvorbě se tu a tam objevily například prvky reggae. Někdy to ale přinášelo rozporuplné reakce od posluchačů. Na albu Two of Us s námi navíc spolupracoval šikovný producent Enthic. Zvukově to ohromně posunul a deska tak dostala světový sound.

Má vaše muzika nějaké poselství?

Jedním z hlavních důvodů, proč hudbu dělám, je šířit mezi lidi určité poselství. Tím hlavním je pro mě láska, mír, naděje a humanita.

Co vás v tvorbě inspiruje?

Život. Vše, co se děje mně a okolo mě, je mou inspirací. Nejvíce mě inspirují vztažové záležitosti, ale i běžné denní situace. Najednou se stane, že vidím v nějaké situaci moment, který pak převedu do písně. Myslím si ale, že takhle skládá většina autorů písniček.

Na tuzemské scéně se prosazujete poměrně pomalu, nicméně máte mezinárodní obsazení. Pohráváte si s myšlenkou uspět i v zahraničí?

Ano, to je pravda. Na tuzemské scéně

nám to jde tak trochu pomaleji. Všude, kde hrajeme, máme úspěch a lidem i pořadatelům se to moc líbí. Po vydání alba Two of Us to bylo poprvé, kdy nám nasadila singl Come Together největší česká rozhlasová stanice Český rozhlas Radiožurnál. To pro nás byl velký úspěch.

Do zahraničí bychom jezdili také moc rádi, ale v současné době nemáme žádného promotéra ani bookera, který by se o koncerty a celkovou podporu kapely v zahraničí uměl postarat.

Setkáváte se při svém pobytu v Čechách někdy s protivenstvím, třeba i s rasismem?

Musím říct, že ani ne. Lidé v Čechách mě přijali podle toho, kdo jsem a jak se chovám. Nikdo mě nesoudil podle barvy mé pleti. Vážím si toho a mám radost.

Jaká je podle vás Česká republika?

Je velmi odlišná od země, ve které jsem vyrůstal. Kulturní rozdíly mezi oběma mými zeměmi jsou obrovské. Jsou tu také o dost chladnější zimy a je tu i český jazyk, jenž je pro mě ještě pořád velmi náročný. Ale našel jsem zde svůj druhý domov a mám to tu moc rád. ☑